

TÓCÓI HARANGSZÓ

A Szent Család Templomból

18. évfolyam 1.szám - az Úr 2017. évének január havában

Szó és tett

Napjaink talán egyik legvitatottabb kérdése. A keresztény ember számára inkább a szóbeli hitvallás, vagy a cselekedetek a fontosak? Mint általában minden ilyen eldöntendő kérdésben itt is emberi alkatnak megfelelően két tábor jelenik meg. Vannak azok akik a szavak erejét hangsúlyozzák. Teszik ezt joggal, ugyanis sok esetben ha felemeljük a szavunkat (főleg közösségileg), akkor annak igenis ereje és kihatása van a világra, az emberiség sorsának alakulására. Vannak viszont, akik a tetteket hangsúlyozzák. Teszik ezt azért, mert ha az ember cselekszik, akkor formálja a világot, akkor alakítja az emberiség életét.

Természetesen egyik szélsőség sem megoldás. Most könnyen gondolhatná az olvasó, hogy egy köztes utat fogok javasolni. Félig igaza is van, ugyanakkor felelőtlenység lenne egyszerűen annyit mondani, hogy a kettő együtt az igazi megoldás.

Véleményem szerint az első és legfontosabb lépés, hogy mire is keressük a megoldást? Mire akarjuk használni a szavakat, vagy a tetteket, vagy a kettőt együtt? Ugyanis bármelyiket is választjuk, de az alapvető kiindulási pontunk helytelen, vagy ingatag, akkor igazából már mielőtt megszólaltunk, vagy cselekedtünk volna kudarcra ítéltük a vállalkozásunk.

Annak felismerése, hogy a küldetésünk a világban alapvetően arra irányul, hogy az életünkkel Isten nagyságát mutassuk meg elengedhetetlen. Amennyiben az Istenről való tanúságtételünk a magunk igazának hangsúlyozásába torkollik, avagy mások ellen irányul, annyiban hamis képet fest az Istenről és az Egyházzal is. Ha viszont az alapvető célunk Isten jóságának felfedése és megmutatása, onnantól kezdve nem kérdés, hogy a szavak és tettek egymás mellett, egymást kiegészítve kell, hogy jelen legyenek. A szóból származik a tett és a megfelelő tettet nem lehet szó nélkül hagyni. Ebben a dinamizmusban tudja az ember egyre inkább kibontakoztatni az életét és megélni mindennapjaiban Isten gazdagságát. Amennyiben a fent említett alapvető célt szem elől téveszti, annyiban a szava és a tettei is vesztenek erejükből, értékükből, ugyanis nem megfelelően mutatják be az Isten által megáldott embert.

Természetesen ehhez hozzá tartozik, hogy egyénileg lehetünk inkább a szavak emberi, vagy a tetteké. Közösségi szinten viszont elengedhetetlen, hogy mindkettőt egyfajta "aranyközép úton" megvalósítsuk az egy cél érdekében. Ha nem így teszünk, akkor tanúságtételünk erőtlenné válik és csak egyfajta morális erőlködés lesz. *Reznek Ádám*

Ökumené

Az a katolikus egység, amelyre az ökumenikus mozgalom törekszik egyáltalán nem valami központból irányított egyöntetűség kötelező rendje, hanem különféle hagyományú egyházak hitbeli és szervezeti közössége. *Békés Gellért OSB*

Tócói Harangszó

Kiadó: Fodor András plébános. Szerkesztő: Takács József

H-4031. Debrecen, Holló László sétány 1. Tel./Fax: (52) 491-060

A Harangszó elérhető honlapunkon is: <http://szentcsalad.dnyem.hu>

Ünnepeink számokban

December 25-én a karácsonyi szentmisén 1 miséző pap + 2 ministráns + 109 hívő vett részt (a kántort és a sekrestyést is beleszámítva). Szentáldozás: 71 fő. – **December 26-án** Szt. István vértanú ünnepén (karácsony másnapján) 1 miséző pap + 1 ministráns + 29 hívő vett részt a szentmisén. Szentáldozás: 21 fő. –

December 31-én az esti hálaadó szentmisén 1 miséző pap + 1 ministráns + 51 hívő vett részt. Szentáldozás: 40 fő.

Események templomunkban

Január 6-án Palánki Ferenc püspök volt az esti szentmise szónoka és főcelebránsa. Hívek száma 71 fő volt.

Február 2. Gyertyaszentelő Boldogasszony ill. Urunk bemutatása ünnepe.

Február 3. Szent Balázs püspök és vértanú emléknapja. Szentmise után Balázs-áldásban részesülhetnek a Kedves Hívek.

Február 5. Szentmise után azok számára lesz balázsolás, akik a Szent emléknapján nem vehették azt igénybe.

Február 11: A betegek világnapja. Az arra felkészült, idős, beteg testvéreink ezen a napon a szentmise homíliája után, részesülhetnek a betegek szentségében.

Figyelem!

Akik házszentelést szeretnének, legyenek szívesek egyeztetni plébániánk valamelyik papjával.

Lelkiség

Életpéldánkkal és imádságunkkal kell segítenünk egymást Isten felé, s a szavak csak azután következhetnek *Igentmondó Boldogasszonyról nevezett Sára nővér OCD*

A hit veszélyei

Az első veszélyt abban jelölhetjük meg, hogy *az élet fokozatosan hűtlen lesz az eszményekhez.* A természetes ember szép csendesen visszatér szemléletével, szándékaival.

Lelki gyakorlatainkat ugyan végezzük, de már csak rutinból ...

A második nagy veszélyt *a világ* jelenti. Az anyagi, technikai és szellemi kultúra minden csillogását összefogja, hogy bebizonyítsa: az élet szép lehet hit nélkül is, sőt, hogy a hit egyenesen akadálya a boldogságnak.

A harmadik veszélyt jelentheti *az egyház látszólagos csődje.* Az élet margójára szorult és senki sem tőle vár eligazítást...

Mit tegyünk a hitünkért?

Imádkozni kell érte. Hiszen a hit kegyelem, a kegyelem pedig szoros kapcsolatban áll az imádsággal.

Előfordulhat az a helyzet, hogy belefáradunk a hitbe, vagy a kényelemszeretet és az élet apró örömei lanyhává tesznek; maradandóan berendezkedünk a világban, s közömbössé válunk a hit irányában. Ebből a tragikus helyzetből csak a komoly imádság segíthet ki bennünket.

Mindenki ismeri a *karbantartás* fontosságát. Áll ez a hitünkre is. ... Mindennap olvasnunk kell a Szentírást, mely Isten gyermekeinek anyanyelve, jobban táplálja lelkünket, mint a legokosabb teológiai értekezés.

A hitet élni kell. A kereszténynek az a feladata, hogy tanúságot tegyen.

Halász Piusz OCist

Megkérdeztük

Milyen legyen a keresztény após / anyós és milyen ne?

Egy fiatal és egy idősebb testvérünk válaszát adjuk most közre.

Milyen is az ideális keresztény értékrenddel rendelkező após és anyós?

Ilyen jellegű gondolatokkal tizenhat éves lévén még nemigen foglalkoztam, így kicsit meglepődtem, amikor kérést kaptam, hogy írjak pár sort a témában a saját véleményemről. Úgy vélem, napjainkban ez a kérdés a hozzám hasonló korú fiatalokat még nem foglalkoztatja, hiszen mint tapasztalható, az elköteleződött felek életkora inkább közelít a harmincadik életévükhöz, mintsem (például a nők számára ideálisabb) huszas korosztályhoz. Ezért gondolom azt, hogy az após- és anyósjelölt már annak örülhet, hogy gyermeke elköteleződik.

Természetesen fontos, hogy harmónia és egyetértés legyen meny/vő és após/anyós között, de úgy érzem, a keresztény értékrend itt nem meghatározó. Tapasztalatom szerint nem az tesz valakit jó emberré, hogy kereszténynek vallja-e magát vagy sem. Ugyanakkor a hit irányadó a hívő ember számára, hisz szabad akaratot kaptunk.

Válaszolva a kérdésre, talán egy anyós az, aki, a legjobban aggódik gyermekéért annak házasságkötése után is és aggodalmainak hangot is ad. Ezért is születtek sztereotípiák és a jól ismert anyós-viccek. Ezek mentén talán mindenki érzékeli a normát, mely bár minden családban eltér, a legegészségesebb véleményem szerint, ha az anyós nem szól bele minden ügyébe a fiatal családnak, nem rámenős, elfogadja, hogy gyermeke felnőtt, tehát egyedül is boldogul. Mindezek mellett jó, ha gondoskodó, figyelmes és nyitott a menyével/vejével.

Szerencsésnek érezheti magát az az ember, aki békeességben él a házastársa családjával és jó viszonyt ápol anyósával és apósával.

Pallag Sára

Ma nagyon gyakori, hogy a házasságra készülő fiatalok még egymást sem ismerik eléggé, pedig az is nagyon fontos lenne, hogy a szülőket is megismerjék a házasságkötés előtt. (...) A szülők ne akarják irányítani a fiatalokat (ezt már megtették a nevelés folyamán), hagyni kell, hogy ők alakítsák ki saját életüket. Persze a fiatalok megtisztelhetik a szülőket azzal, hogy tanácsokat kérnek, esetleg még meg is köszönik a segítséget. Az idősebbeknek jól esik, ha a fiatalok kedvesen kikérik a szülők véleményét. Nagy-nagy türelemmel kell kezelni azt a helyzetet, hogy egy megszokott viselkedésformát fel kell cserélni egy újabb szokással. Ha tapintatosan, szeretettel beszélnek végig, hogy mit várnak el egymástól, főleg akkor, ha a fiatalok a szülői házban laknak. Ha az együttélésben problémák adódnak, azokat tisztázó beszélgetésekkel igyekezzenek megoldani. A szülők legyenek tapintatosak a fiatalokkal szemben a gyakori kritika helyett a türelmes szeretet jellemezze a kapcsolatokat is. Jó, ha az együttélést a bizalom légköre lengi át. Nagyon fontos az is, hogy a fiatalok szülei is jó kapcsolatokat alakítsanak ki egymással, ezzel jó példát mutatnak gyermekeiknek.

Hajdú Lajosné

Anyósnak lenni nehezebb, mint anyának, apának. Több jó, vagy elviselhető szülő van, mint anyós. A dolog lényegéből következik ez, hiszen a szülőt gyermekéhez a legszorosabb biológiai és pszichikai kötelék fűzi. Természetes a szülőnek gyermekei iránti szeretete.

Ugyanez az ösztönös szeretet csak kivételes esetben támad fel a gyermek házastársa iránt. Ösztönei a legtöbb szülőnek azt sugallják, hogy „ez” elveszi tőlem a gyermekemet, aki eddig engem szeretett legjobban ezen a világon, most pedig „ez” az én helyemet foglalja el gyermekem szívében.

Ahhoz, hogy valaki jó anyós-após lehessen, nem lehet ösztönökre támaszkodni, hanem igen komoly megfontolásokból kell a tettekre vonatkozó következtetéseket levonni.

Dr. Takács Ágostonné Muzsik Mária: Tűnődés a keresztény após- anyós hivatásról.

Múltidéző

Kb. a 19. század végéig egyházi személyeknek tiltott volt a kerékpározás, mert az óriás kerekű velocipéden egyensúlyozva könnyen nevetségessé válhattak.

Aki kopasz volt, hordhatott parókát, de a liturgikus funkciók végzése közben tilos volt viselnie.

Az 1914. évi egyházjogi törvénykönyv szerint a papok nem vehettek részt hajtóvadászaton. Vendéglátóhelyeket, csak egyházi előjárójuk engedélyével kereshettek fel. Még a jótékonyági táncmulatságokon is tiltott volt részvételük. Üdülőhelyen mozit, színházat, egyéb profán látványosságot kerülniük kellett. Koedukált strandon nem fürödhettek. E tilalmakat a későbbi egyházmegyei zsinatok is többször megerősítették.

A 20. század elején tőlünk keletre általános volt, hogy papok szakállt, bajuszt viselnek, mert az ott a tekintély jelének számított. Hazánkban és tőlünk nyugatra viszont ritkaságszámba ment. Sőt 1920. január óta egyházi személyek bajusz- és szakáll viselése külön engedélyhez volt kötve. Budapesten az 1938-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson szakállas főpapokat is lehetett látni, pl. a modenai érseket, vagy a jasi püspököt stb. Újabban Eugène Tisserant (+ 1972) kardinálisnak a bíborosi kollégium dékánjának arcát ékesítette dús körszakáll. A hosszú haj viszont már a 20. század elején ritkaságnak számított a papság körében, Bubits Zsigmond (+1907) kassai püspök rá hazánkban az egyik utolsó példa.

A papok sőt egyes szerzetesrendek tagjai között régen igen elterjedt volt a dohányzás. A 19/20. század fordulója táján pl. Vajda Ödön zirci apát naponta 28-30 szivart is elszívott. Mindszenty József bíboros is masszívan dohányzott. Veszprémben a gyönyörű modern Magyarok Nagyasszonya templomban személyes használati tárgyai között felbontott cigarettás doboza is ki van állítva. A szombathelyi zsinat 1927-ben csak azt követelte meg a papságtól, hogy az utcán ne szívják.

Az egyházi ruha viselését az egyházi törvénykönyv és a helyi zsinatok is megkövetelték. Az esztergomi zsinat (1941) az előforduló lazulások miatt előírta, hogy papok utcai viseletként színes, mintás, civil szabású ruhát, nyakkendőt nem hordhatnak.

Válogatta és összeállította: Takács J.

Vasárnapi szentmiséken felolvasó testvérek

január 22. (Évközi 3. vasárnap) Mária Légió

január 29. (Évközi 4. vasárnap): Ifjúság

február 5. (Évközi 5. vasárnap): Szabóné Karácsony Annamária

február 12. (Évközi 6. vasárnap): Nyakacska család

február 19. (Évközi 7. vasárnap): Ministránsok

Megér egy mosolyt

Az orvos vizsgál egy beteget és közben megkérdezi tőle: - Mondja, a fülére nincs panasza?

Mire a beteg: - Dehogy nincs! Amikor felveszem a pulóveremet, mindig beleakad.